

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 323/25
22.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници мал.тужиоца АА из ..., чији је законски заступник мајка ГГ из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, ул.Васка Попа бр.8, против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Илија Ђурђевић, адвокат из Вршца, ул.Иве Милутиновића бр.28, ради конституисања права становања, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 46/25 од 5.5.2025. године, у седници одржаној дана 22.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П2 46/25 од 5.5.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке конституисано је право становања у корист тужилаца мал.АА из ... и његове мајке ББ из ..., на породичној стамбеној згради туженог, уписане у Листу непокретности бр... КО ..., парцела бр... од 314 м2, земљиште под зградом и другим објектом од 108 м2, на коме се налази породична стамбена зграда означена бројем 1, парцела бр... од 314 м2, земљиште уз зграду и други објекат од 206 м2, све предње у ... у ул.... и обавезан је тужени да се исели из стана у року од 15 дана, под претњом извршења. Ставом другим изреке обавезан је тужени да накнади парничне трошкове тужиоцима у износу од 234.562,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целисти из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Испитујући ожалбену пресуду у смислу одредбе 386 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона-ПЗ ("Службени

гласник РС” бр.18/05, 72/11, 6/15), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд, пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разложима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу могу испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Основног суда у Вршцу П2 215/24 од 05.09.2024. године разведен је брак тужиље ББ и туженог, заједничко дете странака мал. тужилац АА поверен је на чување и васпитање мајци, која ће родитељско право вршити самостално, те утврђено да ће пребивалиште детета бити на адреси у ..., улица ... или на било којој другој адреси мајке. Истом пресудом тужени је обавезан да на име издржавања малолетног детета месечно плаћа износ од 15.000,00 динара почев од 05.09.2024. године па док за то постоје законски услови и уређен је начин одржавања личних односа мал. детета са оцем. Након развода брака бивши супружници су заједно са заједничким мал. дететом, старим 11 година наставили да живе у породичној стамбеној згради туженог на адреси ..., ... Ова непокретност, по тврдњи тужиље ББ стечена у току трајања брака, уписана је као искључиво власништво туженог, а на истој уписана је извршна вансудска хипотека првог реда заложног дужника ГГ ради обезбеђења потраживања хипотекарног повериоца “Комерцијалне банке”. Тужени је корисник три кредита (кредит у износу од 400.000,00 динара са месечним ануитетом од 7.781,81 динар и роком отплате до 13.01.2029. године, кредит у износу од 1.000.000,00 динара са месечним ануитетом од 13.280,66 динара и роком отплате до 12.07.2029. године и кредит у износу од 22.000 евра са месечним ануитетом од 159,05 евра и роком отплате до 28.02.2041. године) и има дуг према комуналном предузећу (за испоруку гаса) у висини од 357.128,123 динара. Након развода брака, тужени је огласио продају свих непокретности које су уписане у ЛН бр. ... КО ... (и породичне куће у којој живе парничне странке), а 22.04.2023. године је напустио кућу и до краја октобра 2023. године живео у приватном стану у ... да би се након тога вратио. Породична кућа у којој живе парничне странке има две етаже и то приземље које се састоји из дневног боравка, кухиње, тоалета, шпајза и купатила, а на спрату се налазе четири собе са купатилом. Тужени има кључ од улазних врата и користи једну собу на спрату површине 16 м², као и заједничке просторије у приземљу. Због дугова, кући је делимично ускраћен довод воде тако да се вода користи ограничено али само за пуњење котлића и за пиће, због чега тужиоци одлазе код тужиљине мајке у ... због прања веша и туширања. Тужилца ББ је по основу уговора о поклону од 04.12.2014. године власник непокретности и то 6/27 дела уписане у ЛН бр... КО ... на кат. Парцели ... у улици ... у којој живе њена мајка са супругом и сестром и користе једну собу, предсобље, купатило и кухињу, површине око 20 м², а остали стамбени простор користе остали сувласници. На наведеној непокретности приликом закључења уговора о поклону конституисано је право доживотног плодуживања у корист тужиљине мајке ДД. Осим описане непокретности, тужилца ББ и мал.тужилац АА немају непокретну имовину док тужени осим непокретности у којој парничне странке живе, има и 3

хектара пољопривредног земљишта које је наследио које издаје у закуп или их повремено обрађује.

Из извештаја Центра за социјални рад Града Вршца од 05.05.2025. године, произлази да је извршен обилазак породичне куће у ... на назначеној адреси ..., којом приликом је утврђено да је објекат просторно велики, али у веома лошем стању, искључени су гас и вода због неплаћених рачуна, унутрашњост је хладна и запуштена и животни услови нису примерени за дете. Кућа се састоји од приземља где се налази кухиња и трпезарија, тоалет, остава, на спрату се налазе 4 собе и тоалет. Малолетно дете АА, рођ.17.07.2013. године, је јасно исказао жељу да жели да живи са мајком са којом има емотивно чврст и стабилан однос, са којом има добру комуникацију, напредује у школи и одличан је ученик. Према наводима мајке, крајем јануара – почетком фебруара 2025. године је у кући искључена вода и гас због неплаћених рачуна и исти живе у изнајмљеном стану. Искуства детета са оцем указују на емотивно нестабилно и узнемиравајуће окружење, где дете наводи да отац конзумира алкохола, да се бави играњем игара на срећу и да га је некад приморавао да учествује у томе, плаши се оца који има нагле промене расположења, виче и удара стварима, као и да отац минимизира успехе мал.детета и да га вређа то што му пребацује за његову килажу. Отац је током сусрета деловао узрујано и оставио утисак емоционалне дезорганизованости и нестабилности. Стручни налаз и мишљење органа старатељства, датог на основу теренеске посете, интервјуа са мал.АА, његовом мајком ББ и оцем ВВ је да се мал.дете осећа сигурно поред мајке, која му пружа осећај сигурности и стабилности и подржавајуће околине. Мајку види као особу од поверења и животни ослонац, а однос са оцем је поремећен у смислу да је дете присуствовало ситуацијама и догађајима када је отац показивао насилничко понашање према стварима. Мал.дете испољава видну телесну и емоционалну узнемиреност, због чега је препоручљиво да буде укључено у психолошки третман, како би развио одговарајуће механизме и стратегије суочавања са стресом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је позивајући се на одредбе чл.194, 6 став 1 и 3 ПЗ, те Конвенције о правима детета и члана 18 став 2 Устава Републике Србије закључио да је у најбољем интересу малолетног детета конституисање права становања на непокретности у власништву туженог имајући у виду да родитељ (тужиља ББ) која врши родитељско право осим удела на наведеној непокретности, која није усељива јер је оптерећена правом плодуживања у корист њене мајке и неадекватне површине за становање, не поседује друге непокретности, да малолетни АА похађа пети разред основне школе у насељеном месту ... где се налази непокретност туженог и да је навикнут на окружење у коме живи и похађа школу. По оцени првостепеног суда, одбијањем тужбеног захтева тужиоци би морали да напусте породичну кућу у којој живе заједно са туженим и да изнајме стан у..., пошто у насељеном месту у коме живе не постоји могућност изнајмљивања стамбеног простора.

Осим тога, првостепени суд је приликом доношења ове одлуке ценио да предметна непокретност може физички да се подели (тужени то одбија), да иста представља заједничку имовину тужиље ББ и туженог (што тужени негира) и да тужени намерава да прода или да остане да живи сам у тој кући, а да део куће

изнајмљује трећим лицима. Поред наведеног, првостепени суд закључује да усвајање тужбеног захтева не представља очигледну неправду за туженог, с обзиром на то да питање дугова насталих током трајања брака може да се решава у посебној парници, ако се странке о томе не споразумеју.

Оцењујући жалбене наводе туженог, којима се понављају већ истицани наводи, које је првостепени суд правилно оценио и за то дао довољне разлоге, Апелациони суд налази да су исти неосновани.

Одредбом члана 194 став 1 Породичног закона прописано је дете и родитељ који врши родитељско право имају право становања на стану чији је власник други родитељ детета, ако дете и родитељ, који врши родитељско право, немају право својине на уселивом стану. Ставом два истог члана наведеног закона прописано је да право становања траје до пунолетства детета, а ставом три да немају право становања дете и родитељ, ако би прихватање њиховог захтева за право становања представљало очигледну неправду за другог родитеља.

Одредбом члана 3 став 1 Конвенције УН о правима детета (ратификоване Законом о ратификацији Конвенције УН о правима детета Сл. Лист СФРЈ - међународни уговори 15/90 и Службени лист СРЈ – Међународни уговори бр. 4/96 и 2/97) прокламовано је да је у свим активностима које се тичу деце, без обзира да ли их предузимају јавне или приватне институције, од првенственог значаја најбољи интерес детета, док је ставом два истог члана предвиђено да се детету мора обезбедити таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе дечијих родитеља или других лица која су за то одговорна. Чланом 27 Конвенције је признато право сваког детета на стандард примерен физичком, менталном, духовном, моралном и друштвеном развоју и установљена првенствено одговорност родитеља и других лица одговорних за дете да у оквиру својих способности обезбеде животне услове потребне за развој детета.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на основу правилне примене материјалног права, с обзиром на узраст малолетног АА, рођ.17.07.2023. године, утврдио право становања малолетног детета са мајком, законским заступником ББ, на стану који је ванкњижно власништво туженог, оца малолетног тужиоца, а о чему је првостепени суд дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд, као другостепени.

Наиме, несумњиво је да се најбољи интерес детета штити осећањем сигурности и безбедности уз родитеља који препознаје потребе детета и којем је поверено самостално вршење родитељског права, што је у конкретном случају мајка заједничког мал.детета, ББ. У оквиру сигурности и стабилности породичног дома стоји и имовинска сигурност и стабилност, која пружа реализовано право на становање у стану другог родитеља, овде туженог, предвиђено цитираном законском одредбом.

Одредба члана 194 став 3 Породичног закона прописује изузетак од правила да дете и родитељ који врши родитељско право, који немају у својини уселив стан, имају право да станују у стану другог родитеља, који треба рестриктивно тумачити и ставити у однос са интересом детета који треба да буде превасходни критеријум за одмеравање

испуњености услова за примену овог изузетка. Право становања, као лична службеност се конституише ради заштите интереса малолетног детета да има обезбеђен смештај до пунолетства, а тиме и неопходне услове за свој правилан и потпун развој, при чему чињеница да ли родитељи детета воде заједнички живот или не, као и чињеница да ли се ради о посебној или заједничкој имовини, нису од значаја. Једини услов који закон изричито прописује за конституисање овог права су, да је то у најбољем интересу детета и да родитељ који врши родитељско право и дете немају право својине на уселивом стану и да постоји стамбени простор на коме је могуће успостављање овог права, а који услови су у конкретном случају испуњени.

Право становања (*habitatio*) представља законодавну меру за остваривање права детета на дом и конституисано је у циљу обезбеђења заштите и бриге неопходне за добробит деце, њихов правилан психофизички развој и њихов смештај до пунолетства, а коме морају бити подређена права и интереси родитеља. И по оцени овог суда, предметна непокретност представља центар животних активности мал.АА, узраста 12 година, заједно са својом мајком, поред које се осећа сигурно и која му пружа осећај сигурности и стабилности и подржавајуће околине, која му је особа од поверења и животни ослонац. Насупрот томе, однос оца и мал.АА је поремећен у смислу да је мал.дете присуствовало ситуацијама и догађајима када је отац показивао насилничко понашање према стварима, услед конзумирања алкохола. Наведено указује да заједнички живот бивших супружника у истој непокретности се негативно рефлектује на малолетно дете и представља висок ризик за његов даљи адекватан раст и развој и нарушена породична ситуација се негативно и у високој мери одражава и на дете, тако да би интерес туженог морао бити подређен најбољем интересу детета, који се у датој ситуацији остварује иселењем туженог из предметног стамбеног простора. Ово све с разлога што тужени намерава да породичну кућу, која по речима тужиље ББ представља заједничку брачну тековину, прода или да остане сам да живи у њој, а део стамбеног простора да изнајмљује трећим лицима, јер тужиљи ББ оспорава право на учешће у заједнички стеченој имовини.

У конкретном случају тужиоци немају право становања на уселивом стану, с обзиром на то да је тужиља ББ власник 6/27 дела непокретности уписане у ЛН бр.... КО ..., парцела бр....., ул....., а по основу уговора о поклону од 04.12.2014. године по коме је поклонодавац, мајка тужиље ББ, истој као поклонопримцу овај идеални део поклонила, с тим што је укњижено право доживотног плодуюживања на овом поклоњеном делу од 6/27 идеалног дела непокретности. Ради се о кући која има неколико сувласника, а део куће је срушен. Мајка тужиље ББ, ДД, са супругом и сестром користи једну собу, предсобље, купатило и кухињу, све укупно површине око 20 м², а остатак користе остале сувласници. Тужиоци немају право својине на другој непокретности, сем ове коју је мајка тужиље ББ њој поклонила и на којој има само "голу" својину, јер њена мајка има укњижено право доживотног плодуюживања.

Правилно је првостепени суд, а супротно жалбеним наводима туженог, из прибављеног налаза и мишљења Центра за социјални рад од 05.05.2025. године утврдио да је предметна непокретност, кућа у ..., просторно велика, али у веома лошем стању, те да су искључени гас и вода због неплаћених дугова, али је тужиља ББ изразила спремност да измири заостала дуговања и објекат доведе у стање подобно за

становање, јер сматра да исто представља заједнички стечену имовину супружника и жели да са мал.дететом живи у том објекту. Ово је у интересу малолетног АА, јер је адаптиран на услове живота у ..., где је до сада живео и похађао школу и одличан је ученик. Исељење власника објекта, односно привремено ограничење његовог права коришћења истог има за сврху да се отклони негативан утицај конфликтног односа бивших супружника на раст и развој малолетног АА, чији се најбољи интерес штити успостављањем права становања и исти није лишен свог права власништва нити се доводи у незавидну ситуацију и исто не представља очигледну неправду за туженог. Право становања – *habitatio* је лична службеност из корпуса дечијих права, које је установљено у циљу егзистенцијалне заштите детета, ради збрињавања детета и у интересу родитеља, који врши родитељско право, те је право становања, као лична службеност недељива, што значи да терети цело послужно добро, односно целу ствар, а који објекат ближе описан у ставу првом изреке побијане пресуде, је као такав уписан у Лист непокретности.

Супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 ЗПП), при чему су обе стране исцрпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку, а није било потребе да суд изводи доказе по службеној дужности ради заштите најбољег интереса мал. детета.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени истакао у жалби, али их, будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 ЗПП-а.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, применом одредбе члана 390 ЗПП-а у вези члана 202 ПЗ-а.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде, на основу члана 401 тачка 2 ЗПП-а, а о којим трошковима је првостепени суд правилно одлучио применом одредбе члана 207 ПЗ-а и члана 150, 153, 154 и 163 ЗПП-а, те Адвокатске тарифе, важеће у време пресуђења, .

Како тужени није успео у другостепеном поступку, на основу члана 165 у вези члана 153 ЗПП, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка и одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија

Јелена Стевановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић